

LA ESQUELLA DE LA TORRATXA.

ADMINISTRACIO
Y
REDACCIO
CARRÉ NOU DE S. FRANCESCH
núm. 27, pis 2.º
BARCELONA.

PERIÒDICH SATIRICH, HUMORISTICH, IL·LUSTRAT Y LLITERARI.

DONARÀ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

PREU DE SUSCRIPCIO.

FORA DE BARCELONA

cada trimestre

ESPANYA, 8 rals.

CUBA Y PUERTO RICO, 10.

ESTRANGER, 15.

2 CUARTOS CADA NÚMERO PER TOT ARREU.

ELLAS.

No creguis que vagi a parlar de las fillas d' Eva en son periodo jove y flament. Vaig a parlar de las sogras, aqueixa degeneració de la més bonica meytat del gènere humà.

E' assumpte es vell, gastat: però no importa, hi ha molt que dir sempre.

La dona que per sa desgracia arriba a tornar-se sogra, cambia tant d' aspecte y de naturalesa, que 'l que la veu lo dia avants y la veu després, no la coneix.

Se mostra amorosa, afable y jovial, mentres lo nuvi no passa d' aquí; però pert la xaveta y 's casa: després... escollta la meua historia.

Jo era solter y per lo tant, lliure com lo vent que xiu-la per lo Ensanche; com la riera de 'n Malla quan plou molt.

Per ma desgracia, una nit vaig anar al ball de mascar-ras. Aixís no hi hagués anat. Allí la vaig conèixer. Anava disfresada d' Urganda y 's deya Irene.

Ballant una americana m' hi vaig declarar, y ella baixant los ulls y tornant-se més vermella que un vitxo, va contestar que per ella estava bé però que la seva ma-mà....

¿Sabs que vol dir mamá? Vol dir aspirant a sogra.

Aqueixa paraula sempre m' havia, fet posar pell de gallina; però la Irene que s' havia tret la careta al comensar l' americana, m' agradava, ballava bé y... no 's podia demanar més.

Comensà per presentarme a la mamá que va rebre 'm amb molta amabilitat y finura, enterant-se indirectament de qui era jo, que feya, ab que negociava y veient qu' anava ab bon fi, no 's va oposar a que las visites.

Hasta aquí tot anava bé. Durant mas visitas, que s' anavan fent més freqüents cada dia, continuava la mamá tant amable com antes.

S' adormia. Tenia qu' anava a la cuina a donar pressa a la criada per lo sopà o anava detrás del gatet que jugaba ab las cortinas de l' arcoba.

En fi, jo m' feya creus al veure aquella aspirant a sogra. Fins vaig arribar a creure que lo que diuen de aquelles, era mentida.

Tant va ser, que vaig perdre l' oremus y m' vaig casar.

¡Casarsell!

Però endavant. Ella (la sogra) s' deya Tuias.

Donya Tuias los primers dias se portava bé.

Feya com aquests gatets mansos que posan las potetas de vellut com si no tinguessin ungles y si un se des-cuida las hi clavan a la pell.

Passarem dos mesos ab armonia. Com que s' feya sola la voluntat de donya Tuias, jo era un sant.

Però un dia vaig voler recordar que jo era l' amo. Y's va cambiar la decoració. Ja no era tant bon minyó (per la sogra). Pesava y reptava totas mas paraulas. Me seguia y m' vigilava. Estava mitj hora fora, y ja surtia massa de casa. Era un calavera que m' permetia l' luxu d' anar a pendre café sense emportarme 'n la dona.... y la sogra.

Per evitar crits, fumava resignat cigarros d' estanch,

d' aquells del calxo, triats cinquanta vegades, perquè la sogra no dignés que derrotxava, y apesat de tot, deya que 'l viciot de fumar m' havia de dur per portas.

Si per desgracia estava desgatat, deya a la dona.— Si, ja deu haver menjat a fora. Si menjava.—Vamós avuy no l' han convidat.

Si m' arreglava.—Mira.—deya a sa filla.—va a veure las conquistas.—Si no m' arreglava.—No 'n fassís cas—li deya.—ja han quedat que no 's veurían.

Y lo qu' era pitjor, que s' hi ficava la dona y cada minut hi havia rahons en las que sempre m' emportava la culpa y s' acabavan ab plors y llágrimas de la filla y crits y abalots de la sogra. Agafava 'l sombrero, y tancant de cop la porta las deixava que s' barallessin solas.

Però en va pensava descansar. Alló era més qu' una mosca de Milan posada darrera l' orella.

Sempre tenia detras y en totas parts a ma sogra vigilantme parodiant lo soldat dels Magyars.

Vá ser tal la seva persecució, que vaig arribar a pensar que la portava a sobre y sempre al sortir de casa 'm mirava las butxaques especialment l' infern del sobretodo qu' era allà hont millor podia estar y l' hi corresponia.

Aixó va durar molt temps: dos anys.

Un dia, (m' agafa pò al recordarme 'n) va atrapar-me dins del quarto, cusint-me la criada un botó de l' armilla.

Obra poch a poch. S' acostava de puntetes, pega una bofetada a la criada, trenca 'l fil, m' amenassa y dihent:—Infame, calavera no hu negarás are; apreta las dents, alsa 'l puny, bufa, gira 'ls ulls; vol cridar, cau, y s' desmaya.

Crido a la minyona, ve la dona, portan vinagre. Corran pel metge... però en va.

Segons va di' l' imatge s' va morir la pobre per que se l' hi havia obert un vas. Devia ser un vas ple de matzinas que van esparramarsell per tot lo cos.

La van enterrar, y vaig tenir l' cinisme de veure quan posavan la pedra en lo nínxol. De altre manera no hauria quedat tranquil.

Tot sovint (es un dirho a vostres) vaig a veure si s' ha mogut aquesta pedra.

Desde aquell dia respiro ab llibertat y fins dihen que m' engreixo.

Desde llavors no dispueto ab la dona.

Ja 'u diu lo ditxo. Morta la cuca, mort lo verí.

PAU MAGRÀ.

TOROS.

Corrida del dia 11 de Maig.

Per ser tant primerencas las corridas ¡amigo! 'ls toros eran uns senyors animalassos!... ¡Quin envolum! ¡Que compon lo senyor Fontrodona! Si ell hagués presidit s' hauria mort d' enveja, al veure aquell garbo y sobre tot aquelles testaradas!

Eran per lo primer andalousos y semblavan per lo se-gon aragonesos.

Però..... aném per parts.

La plassa estava plena y atapahida com una panotxa: en la sombra hi predominava 'l color negre de las livitas y 'l moviment de la tabola; en lo sol lo color blau de las brusas y la tranquil·litat de las castanyas quan se torran. Pochs ventalls, molts bastons, y alguns barrets entaire.

Surt dalt d' un palco embalat un senyor ab un bigoti de canem; fa moure un mocador, s' obran las portas del canyet y ab més colors que una sanfaina y més galons que una casulla y més antíquelas que un vestit de Mare de Deu, se presenta la quadrilla, ab un maneig, que m' l' tremolor de un mató de Pedralbes. Tiran la clau, l' agutzil fa un quebro per evitar-se un nyanyo, s' obran las portas del corrallet y surt a l' arena un tal Juguito, negre com una sotana nova, ab unas banyas groixudas y obertas com los brassos de una nena enamorada y ab unas camus que semblava talmint que 'n tenia una grossa, de tant de depressa que las movia. L' hi tiran tretze cops de xusso, y ell se menja una arengada y 'n deixa dugos a la brassa. Alguns picadors—no de la bugada—rodolan per terra; y en Lagartijo y en Cara-ampla se l' enduhen ensenyantli una capa.... Los toros fan com jo a l' hivern: sempre al darrera de una capa y may puch consegurilla.

Duya tres parells de arrecadas quan en Lagartijo va anar a arreglarli 'ls comptes: sis cops de toballó y una forquillada fins al maneig... y a la cassola.

Larguito s' deya l' segon, negre també com una sotana, però una sotana bruta, bon mosso y de banyas curtas y mal intencionadas. ¡Quin brilló! Si haguessin vist com en menos de un segon enviava un picador al corrallo y se l' hi enduía un caball aliat fins al mitj de la plassa! Quin baldeyo! Com ho escombraria si li fiquessin a ca la Ciutat. Va pendre vuit etzevaras, va dissoldre tres globulillos y va tirar als picadors de patillas a terra, y no dich de bigotis, perquè no 'n duhen. A 'n en Calderón que remolejava, l' publich va obsequiarlo ab un sarrió de faronjas. Ab dos parells y mitj de pendatxos va trobarlo en Cara-ampla. Inaugura la brega ab 12 passes magnífichs seguits de una punxada a l' os, sis passes més y una de curta, més passes y un altra a pas de banderilla: lo toro s' hi ajeu com un empleat a l' oficina, un cop de calxete l' ressucita y un altre cop de calxete l' mata, imatge viva de un ministre donant un empleu y una cessantia.

Tercer, Confus, negre com una confusió: salta dos cops la barrera; però obligat a jugar juga, l' hi donan vuit palos y no fa més que tirar una bola al forat: l' hi clavan tres parells de llargandaixos, y en Lagartijo, recordant aquell bon temps, quan encare la seva pell no valia trenta mil duros de ganancia cada any, ab quatre passes naturals y un de pit y una a volapèu fins a l' empuñadura, l' envia a can Pistras. Aplausos, cigarros y barrets. Lo president l' hi dona l' orella, y ell la llença y s' queda ab lo toro. Jo hauria fet lo mateix.

Lo quart Guinaposo, també era negre; però tenia ja alguns cabells blancs. ¡Pobre gueto! L' hi fan setze caricias y ell las atmet totas: vuida un caball deixantlo a punt de faret y 'n envia dos a cal sastre. En Calderón rodola per terra, com un cartutxo de pessas de dos. L' hi clavan los tres parells de saugoneras y en Cara-ampla se 'n desfa, després de molts bolados, de una degolladura.

¡Quin toro 'l quint! Lo quint no matarás diuen los manaments, y ell desde 'l nom—*Flamench* se deya— fins als fets, va demostrar que no seguia la llei de Déu. ¡Quin modo de pendre picas! No va contentarse sino ab dugas dotzenas. ¡Quin modo de tirar picadors en l'ayre y caballs per terra. Los picadors rodavan, las capas los cubrian, *Flamench* no 's cansava may. Fins las banyas se n'hi anavan: era corni-delantero. Va deixar quatre sombras a la plassa y va enviarne quatre més a las calderas del senyor Tobella. Lo senyor Tobella, per si no 'u saben, es un fabricant de abonos que viu al Hospital. En Lagartijo va clavarli un parell de curtas com un vitxo. ¡Ab quin brillo! ¡Ab quina sandunga! Y després un parell y mitj més molt ben posadas. Per postres va brindarli a la senyora Salvini. Tribut del artista a la artista. Quatre passes, quatre cambis de cap, una ben senyalada, dos passes més y una bona. La senyora Salvini estava desprevinguda. Més tart a la nit va rebre en Lagartijo una bateria de botellas de Champagne.

L'últim toro també era negre com lo seu destino. Se 'n anava pels alts; però per això 'ls tirava a terra: los uns d'abaix a dalt: aquest al revés: va pendre vuit picas y no d'aygua beneïta: va deixar un caball d'ajedrez desmanegat; van adornarli l'esquena ab tres parells de requinquillas y en Cara-ampla després de fabricar un garbell a copia de punxadas, va matarlo.... ¿a volapéu? No senyors, de fastich.

Va haberhi tres toros de gracia: dos d'ells semblaven joguinas, y 'l públich no estava per jochs: lo president va ferlos tornar a casa: l'últim va ser de gracia per tothom, menos per l'empresari: era un toro magnífich, un dels millors de la tarde. En Barnés va ensartar la colla del diumenje que vé: al menos es un bon anunci. La mostra era bona.

Vosté, Sr. President, y dispensi: un altre vegada calculi que un toro de gracia es de més a més, y a toro regulat no l'hi miris l'estatura....

Pel demés la corrida ha sigut de las millors que s'han dat a Barcelona: molta gent, bons toros, bona quadrilla, bon servey....

Y a l'altre no hi faltare y hi anirà tot Barcelona: que siga l'enhorabona mi zeno D. Juan Barnés.

LA MÚSICA EN LOS TEATROS.

Per Baccio Adesso che aveva trovato l'huomo appropósito per far piacere ai lettori della *Esquella de la Torratxa*, ecco che il proprietario non l'ha voluto accettare. Basso il pretesto che vale di più un boggio conosciuto che un sabio per conoscere e che voi altri, miei signori, comensati ya a essere acostumati al mio macarrónico linguaggio, non ha permesso che il Sig. Cabrisas facesse la rivista; così comme lui paga, non me resta altro che fermare l'asino dove il padrone vole. Io per sortire dil compromiso ho promeso a Cabrisas che farà il mio supplemento per assenza e infirmità. Così siamo rimasti tutti contenti e gordis, cive, gordis mi solo.

Molto dovrei escribere si volesse entrare nelle petitesse della opera *Guillemo Tell* che ha statto strenatta nel Liceo ultimamente. Hanno fatto tante rucade i pesci minuti, che si dovessi raccontare tutto, non finirei ni nel giorno dil giudicio finale per la sera. Così dunque non vi parlerò che degli principale.

Col papiere di *Matilde*, presentosi a nostro publicco, per prima volta, la giovinetta Sra. Gini, soprano de voce piccinina pero carina; con un stilo di canto che tira un po' a escolanetto. Nell'aria e nel duo ha statto troppo freschetta. Lei al cridare il suo cicolto per «pagare quel ardore che aveva aceso in sen» doveva sonare il pito con piu valentia, perche il pompiere *Arnoldo* capisse tutto la trascendenza dil accidente, così naturalmente e appena nessuno ne a fatto caso. Gracie ai suoi rafilamenti della cadenza il publicco l'a aplaudita al terminare. Nel resto dell'opera, pero, ha caminatto con una insicurezza comme si li facesseno male lo botine. Si la signorina Gini vol obtenerne del trionfi, bisogna che si ricordi che nessuno sorte insegnato della pancia della sua madre e che studi di piu.

Jemmy, il figlio di *Guillemo* encora che per il suo nome crederete forse era un maschio, non era altro che quella cara... cara... cara Ricci. Ecco un peperetto che non li sta male; senza dubio, e quello che ha cantato meno bugnuoli di tutta la stagione. Ha avuto molta gente che l'anno detto anche con me; ma io credo che di questi ci sono una bona parte che s'anno ingrescato al vedere quel paio di pantorriglie. Que sono di sabatassi gli hominil! Come si non essistissen la trampe di colore fusso!

Arnoldo meglior sembrava un conde di drama di tarde del Odeone che un pastore suizo. Vi assicuro che il direttore di scena dil gran Teatro se li puo pagare qualsevol calleri, e una bellezza comme sa tutto lui. Il signor Sani ha statto nella parte di canto a la stessa altura che nella dil vestito. Ancora che non se li puo enteramente cridare il Cristo perche era un puo amalatto.

Il libertatore, l'huomo immortale, quello che li regalareno un... buff... taci; era affidatto a Moriarni. Ve-

ramente si puo dire che si non avesse statto tanto stanco avrebbe piaciuto di piu. Acentó il duo del atto primo e l'aria dil terzo con sentimento dramático, anche mi pare che nel ultimo pezzo grapetza un po troppo a quella cara... cara... cara, ma percio fu abbastanza aplaudito.

Però chi ha fatto l'encanto di tutto il publicco ha statto *Gesler* il governatore. Cantando a gliopi, con quella prrrrrrronuncia prrrrrroopiamente cossssi forrrrrti; ceunné prrrrrrr rrrrrrrrompere.... l'esssstivale dil publicco. Ecco un bufo che mi fa ridere di piu quando canta in serio che nelle sue parte.

Altro tipo che si puo encoplar col *Gesler* e quel turonino che representa a *Rodolfo*. ¡Dio! que voce: credo che canta dintra de un canuto di cagna e poi va vestito l'estesso che un moro di cucina, con botti di guardia civile di caballeria e l'espada di D. Giovanni Tenorio. Signor direttore de scena, per la Madona Santa! fatte il piacere di ricordare che l'accone passa in Suiza nell'ano 1838.

Il Rodas, *Melchital* fa i casamienti nel atto primo que non pare sino che habbia statto qualche volta alguacile d'un Juzgado municipal. Propiamente l'Agustinetto e un *bijou*, l'estesso posa une meze sole n' une sabatte che copre la sua testa colla corona. Anche lui come quel gracioso dil *Yo quiero ser cómico* di Larra, po schiamare *Es tan guapo el publicco!*

Y Pastori Sufzi, Caciatori, Suizi degli altri cantoni, non son mica quelli dil Call ni di Bellafilla, pastorelle damé de Matilde, soldati, etc., etc., e tutti quanti si portarono benino. La conjura quel pezzo tan culminante, fu esseguito con una delicateza come si no adesso non si aveva sentito. Anche l'orchestra merita molte lode, in modo che mal grado l'atmosfera che contra di Goula espergisse pel corridoro il trrrrrremendo moscardone, e chiamato al proscenio a ogni opera ¡¡¡¡pare impossibile!!! un giornalista che fa tanto chiaso e che a fatto fare il miracolo de Santo Tomaso a la Sig. Pozzoni, solo che in vece di sangue li ha fatto sutare 500 franchi, non habia ancora suterrrrrato al Mtro. Goula. Ma pero aspetiam che con il tempo.... succederà l'estesso; certi insecti non ciuparanno che delle artiste che habranno bisogno de certi lodí.

¡Brrrrrrrr! ¡Che vento Dio! Non si puo pare nella administratione, ni sul paleo scenico, ni nei camerini degli artisti. ¡Brrrrrrrr! ¡Quin modo di acugarlo tutto! ¡Poveri artisti! ¡Brrrrrrrr! Per questo oggi non voglio dirvi altro, che bisogna, spavilarsi. La settimana ventura sera un altra cosa.

PEPINO.

LA MODISTA.

De totas las bellas nenass de la terra catalana, sens dubte la modisteta es la que mereix la palma. Ab sa sal encisadora, ab son donayre qu'encanta, de graciosa y aixirada ha sabut adquirir fama. Si ho es pobra, ab son enginy sa pobresa molt be tapa, y entre trossos y retalls vesteix ab gust y elegancia. Ella s'adorna, s'entina, ella s'enta, s'ous y s'planxa; tot s'ho fa perque per tot le prou delit y prou manya. Fresca y viva en son parlar, lleugereta com la dayna, per tot allà hont ella vá, atrau del mon las miradas. ¡Miréula com va al treball, vinculantse com verda canya, ensenyant son peu bufó y la sabata escotada! ¡Miréusela ab quin sonris obra sa boca rosada quan algun jove elegant l'acompanya festejant!

Las paraulas qu'ella diu no son certament paraulas, sino gotetas de mel que de sa boca s'escapan; y n'hi ha molts que per tastar aquesta mel desitjada, detrás d'ella plens d'amor segueixen carrers y plassas. Sens parar passa cusint tota la santa senmana, mes quan lo diumenje ve, salta, riu, bromaja y balla. No es cap dimoni, com diuen, ni tampoch es una santa; a voltas sab massa poch, a voltas sab... casi massa. En son cap hi ha bo y dolent, ideass bonas y malas, perque sa humil condició a n'aquest punt l'ha portada. Mes encara que la sort a un porvenir fosch l'arrastra, alsant son front orgullós jamay en lo llot s'enfanga.

Y á pesar de certos veus que á la modista rebaxan, sempre ha estat, es y será la flor de las catalanas.

C. GUMA.

LO GENERAL.

BALADA.

La nit es fosca; no dorm ni un ánima en tota la vila, las donas preparan desfilas, los ballets fan cartutxos, lo jovent es a las murallas, resan las vellas prop la llar y 'ls ancians permaneixen en consell a la plassa major al voltant d'una foguera.

De tant en tant s'ou lo crit de ¡centinella alerta! que s'va trasmitint com l'eco y responen altrass veus mes fondas: ¡alerta está!

Lo general enemich ha resolt donar l'assalt a la matinata, envia un destacament a reconeixer las avanzadas y entra en sa tenda seguit de son estat major.

En ella un jove palit y hermós com un lliri l'espera.

—¿Quantas unsas demanas per.... ta traició?—Li pregunta 'l general.

—Cap—respon 'l jove.

—Donchs tu voldrás un grau en nostras filas diu lo gefe estranyat.

—Encara menos. La plassa está mal defensada, jo vos ensenyaré los punts més vulnerables y demá hi entraréu.

—¿Y no puch fer res en favor teu....?

—General... vos salvaréu a ma estimada de la crápula de la soldadesca.

—No vull que un home de cor siga traïdor a sa pátria diu lo jefe eternit. No, no vull que ton nom sufreixi una deshonra que no mereix. Jove, torna a la vila y lluita com a bon soldat, jo t'prometo que l'honor de la estimada no será tacat. T'ho juro baix paraula d'honor.

Ja ha vingut lo dia y ab ell lo combat seguintlo escenas de foc y sanch, destrucció e incendi.

L'exércit victoriós ha entrat en la vila.

Lo General sols pensa en cumplir la paraula quan al peu d'una barricada, troba 'l cadáver del jove de la vigilia. Ha mort per sa pátria.

—¿Com coneixer ara a sa estimada? pensa l'noble general aixugantse una llàgrima....

Dintre de poch rato la soldadesca desenfrenada, desespera de tal modo que ja no hi veu de rabia.

Es perque son jefe ha dictat un bando, manant fusellar immediatament al que l'infringessa, ja siga soldat ras ó capitá d'alta graduació.

Y l'bando diu:

«No permeto tocar ni un cabell de una sola dona en tota la vila.»

MOQUEL.

ESQUELLOTS.

Escena electoral:

Un municipal torna de votar y un escombriayre l'hi pregunta:

—D' hont vens Xanxas.

—De dar la bola a un candidato de oposicion.

—La bola?

—Si señor, porque he votado de mentira.

Un' altre:

—¿Que no votas Titó?

—No tinc vot.

—¿No tens vot?

—Ni vot ni botas.

Operacions aritméticas relacionadas ab las elecciones.

Sumar: Quan un empleat del municipi s queda ab totas las cédulas, qual duenyo diu que no troba.

Restar: Quan un empleat del municipi no passa certas cédulas y se las queda.

Multipliar: Quan un candidat que té trenta vots surt ab trescents.

Y partir: Queda partit pel mitj lo candidat qu'esperant guanyar una elecció, l'estafan.

Una gacetilla:

«Fue detenida ayer una mujer acusada de haber hurtado varias prendas de ropa en una casa de la calle Condal.»

Un comentari y una consideració:

«Pobre donat Vels' hi aquí Ms inconvenients que troba un hom quan vol ser persona de prendas.»

A la presó de Mahó no hi ha més que un prés.
Y sobre l' Ajuntament de aquella ciutat lo bisbe hi
hira cada excomunió que canta 'l misteri.
Quina manera de fer quedar malament a un senyor
Bisbe!

La Plassa de Catalunya va posantse bonica.
A l' un costat un Circo de caballs, que durará tot
l' istiu.
A l' altre costat un gran embalat que durará també
tot l' istiu.
Y tot això ho arrenda l' Ajuntament de Barcelona.
Jo, si vol, l' hi prenc el passeig de la Rambla per
plantarhi cols. Anirém a mitjas.

Los empleats del Ajuntament s' han lluit.
Ells son los que nomenan los regidors.
Ells van a votar y l' públich se retreu.
De manera que s' va cumplint la profecia de Sant
Vicens Ferrer. Lo mon al invrés.

Los xatos que van a Sant Mús han acordat anarhi
aquest any sense aparato, a causa de la falta de feynas
y de la miseria que per tot arréu s' observa.
De manera que si l' any passat se figuraven que
aquest any aniriam bé, los xatos, per més que sembli
mentida, s' han quedat ab un pam de nós.

Diumenje passat contra la costum, apenas hi havia
a la porta dels teatros un sol municipal o un sol guin-
dilla.

Algú 'ls va veure ocupats en los colegis electorals.
L' ofici té aquestas obligacions: Vigilar la comedia
y ferla.

Se 'ns diu que hi ha unas pobres donas que escom-
bran los estudis y guanyan no més que un ralet diari.
Y se 'ns assegura que a pesar de reclamar aquest
modest salari, se las fa passar a las pobretas ab panyos
calents.

De manera que si no poden menjar calent no dirán
pas que l' Ajuntament no 'ls hi donga alguna cosa ca-
lenta.

¿Que s' crehen qu' es veritat aixó que diuen de
que aquí a Barcelona hi ha molta miseria?

No n' ecregan una paraula. Tot aixó son excusas.

¿Volen una prova? Aquí va.
Per conducto del Nunci de Madrit acaba d' enviar-se
al Papa la suma de 108.000 rals producte dels dona-
tius recollits pel diner de Sant Pere en la secretaria de
Camara del bisbat de Barcelona.

¿De Barcelona, entenen?
Quan vulgan saber si realment hi ha miseria, vagin
a ca 'l Bisbe a preguntarho.

Un industrial de aquí a Barcelona ha inventat un
aparato per fer tremolar lo sonido del clarinet.

Jo crech que la cosa no té tant mérit com alguns se
pensan.

O síno, agafin un clarinet, ne fán un contribuyent,
l' hi presentan un recaudador.... y si no tremola que
'm pelin.

Han passat molts dias sense paper sellat del sello
octau en los estanchs.

Los que demanan la supressió del paper sellat, ja te-
nen un govern que comensa.

Las candidaturas patrocinadas per l' actual ajunta-
ment han tingut l' apoyo decidit dels taberners.

De modo que de l' Ajuntament que are ha sortit, al-
guns ne diuen l' Ajuntament de la fuschina.

Al sabater que a Sant Andreu se va menjar un' unsa
l' hi estan instruint una causa criminal per robo.

Jo si fós jutje 'l condemnaria a una pena.
A pendre's una botella de la rua a veure si la res-
tituheix.

Hi ha un instrument que 'n dibuen pedómetro y ser-
veix per medir las horas que un camina.

Una dona celosa, al anarse 'n son marit a una casa
de comers de la qual portava 'ls llibres, y tement que
no fés un' altra cosa, va posarli de amagat un pedóme-
tro a la butxaca. L' home va anarse 'n a fer corre las
bolas de un billar, y al tornarse 'n a casa resultava del
pedómetro que havia caminat vuit horas al rededor de
la taula. De aquest modo va descobrir la manera que
tenia 'l seu marit de portar 'ls llibres.

Així al menos ho conta un periódich nort-americá.

PENSAMENTS

RECULLITS DE VARIOS AUTORS ANTICHS Y MODERNS.

Nostres dolors son sigles: nostres plahers son llamps.
—Lemontey.

L' or se proba per medi del foc; la dona per medi
de l' or; l' home per medi de la dona.—Chillon.

Lo cap de las personas d' alta estatura s' assembla a
las casas; es dir que 'l pis més alt sol ser lo més mal
amoblat.—Bacon.

Bacon debía esser molt nano.—Jo.

Pren per esposa la dona que escullirias per amich si
fos home.—Joubert.

En materia de etimologia las paraulas son com las
campanas; se 'ls fa dir lo que s' vol.—Sarrasin.

Los dolors intensos son muts; no s' espressan més
que ab llágrimas.—Tasso.

Sempre hi haurá que dir cosas novas de las donas
mentres ne quedi una sola sobre la terra.—Boufflers.

No hi ha ganancia més segura que las economias.—
Syrus.

Arrostrar la mort pera viure en l' Historia, es donar
tota la sanch pera una gota de tinta.—Oxentien.

En amor, qui cura primer es qui surt millor curat.—
La Rochefoucauld.

Es una felis desgracia no tenir fills.—Eurípides.

(Seguirá).

QUÈNTOS.

Ha mort Villemessant lo director del Figaro, perió-
dich de Paris tan lleigitimista com xistós.

Aixó 'ns porta a la memoria un anecdota d' aquell
home, qu' en menos de quinze dias va ferlo popular a
'ls ulls de tot Paris.

Villemessant dirigia en 1848 un periódich reaccionari
titulat *Le Lampion* y anava a menjar en un fonditxo
hont feyan cap los més furibundos demagogos y reac-
cionaris d' aquella epoca; dividits naturalment en dos
grupos, ocupaban dugas salas immediatas separadas
per una porta.

Un dia en que *Le Lampion* havia estat més violent
que d' ordinari, a mitj dinar, entra en la sala de 'ls
lleigitimistas un roig de gran estatura y molt conegut
per sa forsa herculea. Demana al mossó *Le Lampion*
del dia y al devant de tothom se 'l va passar per hont
no cal dir. Tothom se va veure la fonda en pes saltant
per la finestra.

—Villemessant, va cridar, ya veyeu lo servey que
'm fa 'l vostre diari. ¿Que teniu que dir?

L' interelat aixecantse lentament l' hi respongué:

—Tinch que dir que per una vegada que demostréu
llimpiesa, vos hi feu veure massa.

Una gran riatlada va ressonar en las dos salas y 'l
dinar s' acabá ab la major tranquilitat.

Aquell vespre mateix per tot Paris no circulava més
qu' aquesta anecdota y tothom sabia qui era Villemes-
sant.

Un banquer tronat tenia un nen qu' estudiava gra-
mática castellana.

Estava preocupat lo banquer, y a punt de declarar-se
en quiebra, mentres lo noy estudiava la llió, sense
preocuparse de res mes, y deya:

—Poseer es verbo activo.

—No fill meu, digué 'l banquer: poseer es verbo pa-
sivo.

A un individuo de una societat de beneficencia se l'
hi presenta un fulano dihentli:

—Vinch a oferirme a vosté. Jo puch portarli primera
materia.

—¿Quina primera materia?

—Escollit, gno s' dedican a fer caritat? Donchs jo
soch corredor..... de pobres.

Contavan las distraccions de un fulano y un amich
sèu deya:

—Mira si n' es de distret, que un dia anant al tran-
via volia mocarse, y en compte de treure 's lo mocador,
va treure 'l de la butxaca del seu vehi de la dreta, y en
lloch de mocarse ell, va mocá 'l nás del seu vehi de l'
esquerra.

A la Borsa:

—Aquests valors no son pas massa católichs, diu un
comprador.

Y respon un corredor:

—Bueno, home, ja 'ls convertirém.

Una frase de Alejandro Dumas:

Un vell que s' casa ab una dona jova déu esperarsho
tot. En cambi la jova que s' casi ab un vell no déu es-
perarse res.

TRENCA-CAPS.

XARADAS.

I.
Una lletra es ma primera;
la segona també n' es
y si buscas la tercera
veurás son lletras las tres.
D' esta xarada 'l total
als católichs no 'ls agrada
puig juren qu' es condemnada
la persona que s' diu tal.

J. PATABRAM.

II.
Avuy manava un pagés
lo matxo que t' el Eudalt;
llavors jo l' he total
y he notat que hu al revés
segona, lo qu' es un mal.

PAU SALA.

MUDANSA.

Aquest matí prenent tot
a las tot com cada dia
en tot ma tot sepigué
que la tos ja 'm passaria.

CARMETLO LLAPISOS.

ENDEVINALLA.

Sens tenir cap cama ballo
pero 'm tenen de lligar;
si alguna vegada fallo
es que no 'm sabs manejar.

NAIRAM.

CONVERSA.

—Hola! Maria, d' ahont vens?
—Vinch de casa la modista,
—Sabs qu' ha arribat lo meu cosí?
—¿Lo jermá de la Olimpia?
—No, dona. 'l de la Pepeta.
—Y que t' ha portat?
—Un... endevinau que tú y jo hem dit.

M. T. de REUS.

QUADRAT DE PARAULAS.

Substituir los punts ab lletras que llegidas vertical y hori-
zontalment digan: la 1.ª ratlla lo que dona mal de caps a qui
l' té; la 2.ª lo que tenen las poesias dels Jochs Florals; la
3.ª una dignitat turca y la 4.ª lo que té un geperut.

ISIDRO ROSQUÉ.

COMBINACIÓ NUMÉRICA.

Substituir los pichs ab números que sumats vertical, ho-
rizontal y diagonalment donguin una suma igual a 29.

FRA DIAVOLO.

GEROGLIFICH.

XII		XII
N		I
F	A	N
I		A

PAU XOLA.

SOLUCIONS

A LO INSERTAT EN L' ULTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª.—*Catarina.*
2. IDEM 2.ª.—*Consulta.*
3. MUDANSA.—*Juny, Lluny, Puny.*
4. ENDEVINALLA.—*Petaca.*
5. LOGOGRIFO NUMÉRICA.—*Marsella*
Sallera
Rallas
Llam
Sera
Ma
E.
6. COMBINACIÓ NUMÉRICA.—4 3 6 1 5
3 5 1 4 6
1 6 3 5 4
5 1 4 6 3
6 4 5 3 1
7. TRENCA-CAPS COMPOST.—*Allis y Salt.*
8. GEROGLIFICH.—*Tan com hi haurá donas hi hau-
rà capellans.*

FILOSOFIA DE CANTONADA.

Forcell a Lerona va en ella

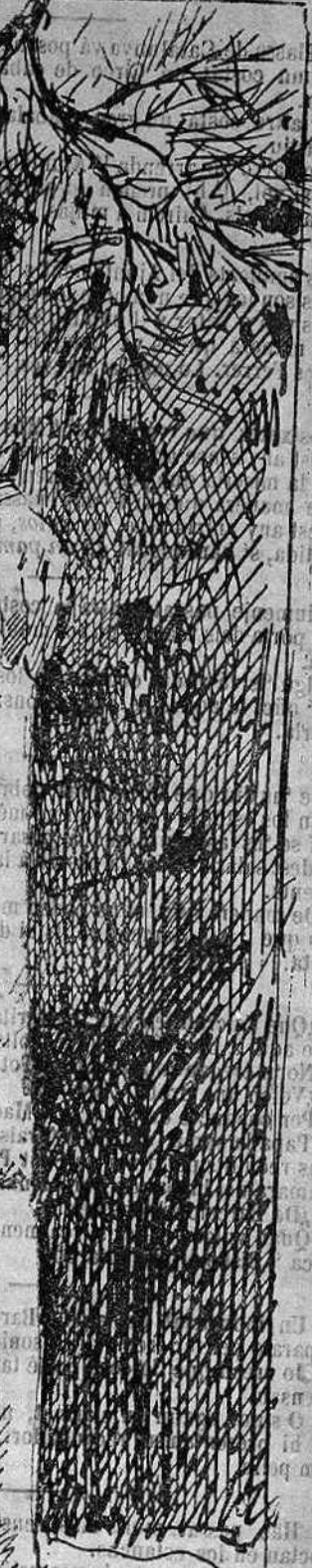
Flor en mano

Gloria

Viva la República

Viva la República

—A Espanya no hi han més que dos homes prou honrats per posarshi al frente: yo..... y l' oncle que al cel siga.